

Pietistična vzgoja pa vedno in preveč povdarja pregrešnost sveta ter ovira gojenca v samostojnem mišljenju in razvoju značaja.

Ko postane tak gojenec samostojen, boji se vsake misli, da bi ž njo ne grešil, kakor učenec Ambattha v Aškercevem „Grešniku“.

Egoistična vzgoja pa oropa gojenca vsacega zanimanja za človeško družbo ter slepo skrbi za njegovo individualno srečo; imenuje se tudi praktična vzgoja in žalibog, da se večina otrok odtuja na ta način občenemu človeškemu blagru. Ni gršega pod solncem od egoista, ki gleda le na svoj — trebuh, čeprav njemu na ljubo oškoduje svojega bližnjega.

Že iz mladih nog naj se vadi otrok zavedati kakor ud resoljnega človeštva in sicer ne samo kakor službujoči, ampak prav toliko svoboden ud, ki ima tudi svoja prava.

Vzgoja pa, katera se drži načela razumnosti, loti se vsega človeka v celoti in sicer ne kot samopašnega posameznika, ampak kakor smo že omenili zgoraj, kot uda človeške družbe. Razumen vzgojitelj skrbi za duševno naobrazbo in za vtrjevanje morale v otroškem srcu, kar je posebno važno, ker se ne ve, v kakšne položaje privede gojenca usoda, kadar postane samosvoj.

Pride še.

Na jezeri.

Po jezeri plava,
Čolniček lahnó,
V čolničku pa spava
Dekletce krasnó

In sanja in sanja —
O čarnih stvaréh,
Saj to mi naznanja
Njé sladki nasmeh.

Dolski.

Podoba.

Podobico imam v oltarji svetem,
Nebeško jasen jo obseva žar:
Iz cvetja pestrega pa vence pletem,
Da vsak dan kitim z njim njen oltar.

Podoba ta je mojega dekleta,
Srcé ljubeče zánjo je oltar,
In cvetje vsaka moja pesen vneta,
S katero njo opevam in njen čar.

Márica II.